

Στον εφιαλτικό κόσμο του Μονοκράτους

Αγγελική Καρυστινού

18/01/2016

Ο Δαβίδ Μαλτέζε, ηθοποιός, μεταφραστής και μουσικός της παράστασης ΕΜΕΙΣ, μας μιλάει γι' αυτό το προφητικό κείμενο του 1920.

Στο δυστοπικό μέλλον του «Εμείς», του Γ. Ζαμιάτιν που παρουσιάζεται σε σκηνοθεσία Σ. Στρούμπου, στο Νέο Χώρο του Θεάτρου Άτις, πώς φαντάζει ο κόσμος;

Το έργο, εξελίσσεται σε μελλοντικό χρόνο, περίπου 1500 χρόνια από σήμερα, ύστερα από έναν διακοσαετή παγκόσμιο πόλεμο, όπου ολόκληρος ο κόσμος είναι ένα κράτος (το Μονοκράτος), μια ολοκληρωτική πολιτεία, που βρίσκεται υπό τον απόλυτο έλεγχο του Ευεργέτη και μέσω του διαστημόπλοιου "Αφομοιωτής", ετοιμάζεται να επεκταθεί και σε άλλους πλανήτες. Οι ελευθερίες έχουν οικειοθελώς παραδοθεί και βλέπουμε μία κοινωνία από αριθμοποιημένα πρόσωπα (ανθρώπους-αριθμούς) που έχουν χάσει την ανθρώπινη υπόστασή τους. Στον κόσμο του Μονοκράτους η ψυχή, τα όνειρα, η φαντασία, ο έρωτας, θεωρούνται αρρώστιες, που χρήζουν χειρουργικής επέμβασης, που είναι γνωστή ως η "Φανταστεκτομή". Η τροφή τους είναι από πετρέλαιο. Το Μονοκράτος, είναι περικυκλωμένο από ένα Γυάλινο Τείχος και η κάθε στιγμή της ζωής των υπηκόων, είναι προγραμματισμένη με βάση τον Πίνακα των Ωρών. Ο D-503 λέει χαρακτηριστικά: «Ο Πίνακας μετατρέπει τον καθένα μας σε ατσαλένιο, τριαξονικό επικό ήρωα. Κάθε πρωί, με τριαξονική ακρίβεια, την ίδια ώρα ακριβώς και το ίδιο λεπτό, σηκωνόμαστε, εκατομμύρια από εμάς σαν ένας. Την ίδια ώρα ακριβώς, εκατομμύρια από εμάς σαν ένας, αρχίζουμε τη δουλειά. Αργότερα, εκατομμύρια σαν ένας, σταματάμε. Και τότε, σαν ένα σώμα με εκατομμύρια χέρια, το ίδιο ακριβώς δευτερόλεπτο, σύμφωνα με τον Πίνακα, φέρνουμε το κουτάλι στα χείλη μας» .

Πρόκειται για ένα κείμενο προφητικό ή αλληγορικό σε σχέση με το σήμερα;

Ο Γεβγκένι Ζαμιάτιν (1884-1937) γράφει το μυθιστόρημα περίπου το 1920-21, δηλαδή πριν ξεκινήσει η εποχή του Στάλιν και ότι ακολούθησε κατά την διάρκεια της διακυβέρνησής του. Πρόκειται για ένα προφητικό έργο

όπου (σχεδόν) με απόλυτη ακρίβεια προέβλεψε το μέλλον της ανθρωπότητας , αλλά αυτό το "μέλλον" δεν είναι μετά από 1500 χρόνια, όπως το περιγράφει στο μυθιστόρημα, αλλά δυστυχώς είναι το "σήμερα". Ο Ζαμιάτιν δεν κάνει καταγγελία του σταλινισμού λοιπόν, αλλά βάζει στο στόχαστρο κάθε είδους ολοκληρωτικά καθεστώτα. Μελετά τον ολοκληρωτισμό, έτσι όπως διαμορφώνεται στην εποχή του, όταν αρχίζει να εντείνεται ο θαυμασμός για την τεχνολογία (φορντισμός-τεϊλορισμός) και γράφει ένα έργο, δείχνοντάς μας τα αποτελέσματα αυτής της λατρείας των μηχανών.

Έχεις κατασκευάσει ένα ειδικό μουσικό όργανο για την παράσταση...

Η καρέκλα Τσέλο (που το ονομάσαμε καθίχορδο) γεννήθηκε τυχαία από πρακτική ανάγκη, σαν σκηνικό που εμπλέκεται στην σκηνική δράση... Αναζητώντας την μουσική για την παράσταση, σκέφτηκα να προσθέσω χορδές στο πίσω μέρος της καρέκλας, αντιγράφοντας το πώς είναι φτιαγμένο ένα τσέλο ή ένα κοντραμπάσο. Έτσι, η καρέκλα έγινε ταυτόχρονα και ένα μουσικό όργανο, που δημιουργεί το ηχητικό περιβάλλον της παράστασης. Με αυτόν τον τρόπο, μαζί με τις φωνές μας, έχουμε και έναν φυσικό ήχο που γεννιέται εκείνη την ώρα.

Η παράσταση έχει βασιστεί στη μέθοδο του Θεόδωρου Τερζόπουλου.

Τι σημαίνει ακριβώς αυτό;

Σαφώς υπάρχει επιρροή από τη μέθοδο του Θεόδωρου Τερζόπουλου, όμως σαν ομάδα ψάχνουμε τη δική μας γλώσσα και τον τρόπο έκφρασης, έχοντας ως βασικό όπλο τη μέθοδο. Κατά την γνώμη μου, αυτό σημαίνει τη συμμετοχή του ηθοποιού στο 100% με όποια εργαλεία του έχει χαρίσει η φύση: το Σώμα, τη Φωνή. Κάποιοι το ονομάζουν "Σωματικό Θέατρο", αλλά κατά την γνώμη μου δεν υπάρχει μη Σωματικό Θέατρο. Η μέθοδος του Θεόδωρου Τερζόπουλου, μάς βοηθά να ανακαλύπτουμε τα χαμένα μας ένστικτα, τον Άνθρωπο μέσα μας, την δύναμη και αντοχή για μια πολύ δύσκολη δουλειά, όπως είναι το Θέατρο...